

Вишиванка – це національна святиня. Саме вона несе в собі духовне багатство, втілює родючість української землі, є оберегом роду, символом щасливої долі. Але чи так часто ми згадуємо про це – про справжні людські цінності, про те, чим свого часу був сильний наш народ?

У м. Конотоп Сумської обл. в рамках святкування ювілею – 375ї річниці з дня заснування міста - відбувся досі небачений конотопчанами парад – Парад вишиванок. А вшанування цього ремесла бере початок в одному з навчальних закладів міста – Політехнічному технікумі Конотопського Інституту СумДУ. Вже три роки поспіль в стінах Політеху відзначають День вишиванки.

Але спочатку про парад. Конотопчани та гості міста були заінтриговані заявленим у програмі заходом. Адже навіть старожили з впевненістю стверджують – такого параду місто не бачило!

Головна міська площа Миру ледве вмістила всіх бажаючих споглядати це диво. Диво – без перебільшення, адже його учасники - вихованці дитсадків, учні шкіл, студентська молодь, представники закладів культури міста, мешканці, не байдужі до традицій свого народу, народні майстрині. Саме вони – творці рукотворного вишиваного дива – відкрили свято.

Народна майстриня Підгайна Ганна Юхимівна у своєму привітальному слові зазначила: «Ця подія повинна стати доброю традицією, яка об'єднує молодь та досвідчених людей. Долучіться до української вишиванки, загляньте до цієї бездонної криниці, і вона напоїть вас силою таланту та нагородить дивними перлами добра, любові, шани до свого минулого.»

А зі сцени все лилися й лилися поетичні ушавлення вишиванки. Скільки віршованих рядків їй присвячено!

Над площею звучить:

*Шануй сорочку, моя доню,
І бережи, як свою долю,
У ній пісні твого народу,
Любов і труд усього роду!*

Із завмиранням серця конотопчани споглядали як наймолодших учасників свята – вихованців дитячих садків - так і досвідчених, з посивілими скронями майстринь. Зодягнені у вишиванки учасники крокували площею, і задавалося, що на час проведення свята центральну площу було вишито візерунками сорочок. До цього червонониткового візерунка все впліталися й впліталися художні номери – пісні вірші про вишиванку, про Україну. Ось лине над площею пісня «Мамина сорочка» у виконанні тріо «Любисток». І долинає до кожного серця. Зазначимо що учасники параду нагороджувались у номінаціях: «З бабусиної скрині», «Сорочка білесенька», «Подих сучасності», «Мереживо долі», «Візерунок мужності», «Мої роки на полотні».

Організатори свята зі сцени висловили надію на те, щоб парад вишиванок у наступні роки зріс до рівня свята великого масштабу, щоб через роки дійшов до нас шелест української вишиванки, запах свіжо-витканого полотна, пісня, співана нашими пращурами.

Не залишаємо бажання дізнатись про виток свята і звертаємось до заступника директора з виховної роботи Політехнічного технікуму Конотопського інституту СумДУ Алли Іванівни Швидкої

– Вже третій рік поспіль у Політеху проводиться свято вишиваної сорочки. Як воно зародилося?

– У нашому закладі виникла можливість обладнати аудиторію культурології. Вона бачилася мені неординарною - своєрідним храмом культури, світлицею, врешті-решт невеликим музеєм. Чому невеликим? Через те, що в Політеху існує музей історії

технікуму. Це наша гордість!

– Чи вдалось Вам втілити в життя ідею створення світлиці?

– Світлицю створено, але ідеї, так би мовити, продовжують народжуватись. Нашу світлицю прикрашають народні символи України: рушники, вишивані сорочки, елементи побуту українців. Гордість, символ працелюбності та господарювання селянської родини – верстат – , до речі, у робочому стані, глечики, макітри. Є задумка змайструвати макет печі, бо без пічного вогнища хата мертва, так говорили наші пращури.

– Саме різнобарв`я вишитих рушників і наштовхнуло на вас проведення Дня вишиванки?

– Цілком вірно! Подумалось а чому б не дати другого дихання бабусиним речам? Чому в такий спосіб не долучити студентів до вивчення сімейних традицій? Вважаю це запорукою ефективності морального виховання.

– І ось уже три роки поспіль 25 квітня технікум розквітає вишиванками. Студенти вдягають сорочки своїх бабусь, прабабусь і навіть прапрабабусь. Це надихає їх дізнатись: а хто ж носив її, цю вишиванку? Як потрапила вона в нашу сім`ю? Це найефективніший урок родинного виховання.

– День вишиваної сорочки в технікумі - свято особливе. Воно ще раз нагадує, скільки поряд з нами тих, кого Бог наділив цим прекрасним талантом. Саме ці люди освітлюють наше життя, даючи шанс піднятися вище у свої мріях.

– Тож від Дня вишиванки до Параду вишиванок – усього лише один крок? І зробити його вирішили саме Ви?

– Ні, ця мрія жевріла у всього організаційного комітету Дня вишиванки. І коли місто вирішило в рамках святкування 375ї річниці провести такий захід, ми , зрозуміло, радо це підтримали. Оскільки у нас є досвід, то й стали його організаторами. Я вам хочу сказати по секрету, що дуже вже потужна з масою різних ідей і планів організаційна група в нашому технікумі. Щось мені підказує, що це тільки початок, а попереду таке...! Здивуємо місто, а може, й регіон.

[illegible]